

TERRA, FOC I PERCUSSIO al cercle Cultural

El cicle "Ara... Jazz 5", torna a esser una realitat. Ens hem de felicitar, i al mateix temps aplaudir, a la Roser i a la "Caixa", perquè han tingut, després de molts esforços i afany, l'agradable i encomiable sorpresa, de seguir vivint i treballant a ritme de Jazz, que és un gran amic i més bon aliat, en l'afer diari. Després del genial concert dels "Pegasus", comentat també, dins aquestes pàgines del nostre butlletí, és ara l'hora de comentar-vos, el que ens visità el quatre de desembre, també al "Cercle Cultural".

"Terra, Foc i Percussió" neix al 1983, en ajuntar-se un grup d'alumnes de la tècnica de les baquetes, i conduïts pel seu professor Quim Soler. L'idea inicial va sortir del propi mestre i de seguida s'hi van afegir a l'atractiva i seductora idea els quatre deixebles, però els mancava una secció melòdica d'acompanyament, que els conjuntés la barreja de sons. I no van trigar gaire a trobar-los.

Bàsicament, el grup és format per quatre bateries, més tot l'ampli ventall de possibilitats percussives, les quals des dels troncs africans (Tam-Tam), els escallots, les bateries electròniques, les congues, computadores de ritme, el triangle, el propi cos, i un llarg etcètera de mitjans batejadors, més el suport harmònic d'un baix elèctric, una guitarra, i un teclat.

Després de quatre anys d'aprenentatges, tenen l'oportunitat de donar-se a conèixer al públic granollerí, i així que ens trobem asseguts dins l'auditori, per contemplar i gaudir d'aquesta experiència, que no deixa de ser, ben atípica.

Francament, penso que "T, F & P", resulta ser una difícil i molt costosa empresa de realitzar,

potser perquè n'esperava més creativitat i professionalitat dels seus components, però per desgràcia, es queden a mig camí, entre el purament musical, i el més efímer espectacle de circ. Simpàtic sí que hi queda, però per aflicció nostre, res més. No vull ser derrotista ni pedant, però penso que un concepte tan ambiciós de tirar endavant, no l'han portat a cap, ni els més bons especialistes, que ha donat el Jazz.

De tota manera, el públic reunit va poder admirar totes les evolucions d'aquesta gent amb els seus sorollosos instruments, que val a dir-ho també, van ser llargament aplaudits, en tots els temes interpretats.

En qualsevol cas, tota la concurrència, en la seva major part, joves assedegats de bones vibracions, van poder delectar-se d'unes modulacions, francament molt sucòsses, com si d'un elixir màgic es tractes.

En totes les peces interpretades, per cert de collita pròpia, van brollar gran multitud de ritmes, com els de tipus africà, i posant un major èmfasi en els procedents del Brasil, les anomenades "Batucades", fent servir constantment els acords sincopats, per oferir una calidesa frondosament tropical, i un "tempo" febrilment exuberant.

Sincerament per arribar a l'ànima del públic, no fan falta tantes elucubracions, ja que d'una forma més senzilla i no tan audaç, es podia acomplir molt més satisfactoriament amb l'escomesa. De tota manera, no deixa de ser curiós i agradable, però un pel poc profund. Sort, salut i feina, amics. Endavant!!!

Jaume SARAROLS

Foto: ESPAULELLA